Otita la câini - Ghid pentru proprietari

Înțelegerea otitei canine

Otita, o afecțiune frecvent întâlnită la câini, se referă la inflamația canalului auditiv. Această afecțiune este important de înțeles atât pentru proprietarii de animale de companie, pentru a putea recunoaște semnele timpurii și a asigura o aderență adecvată la tratament, cât și pentru medicii veterinari, pentru un diagnostic precis și o gestionare eficientă. Există trei forme principale de otită la câini: **otita externă**, **otita medie** și **otita internă**.

Anatomia urechii canine

Urechea câinelui este alcătuită din trei părți principale: urechea externă, urechea medie și urechea internă.

Urechea externă include pavilionul urechii și canalul auditiv extern. Canalul auditiv extern la câini are o formă particulară, fiind format dintr-o porțiune verticală și una orizontală, creând un unghi în formă de L. Această conformație anatomică poate face ca **drenajul fluidelor să fie mai dificil**, predispunând câinii la infecții.

În canalul auditiv extern se găsesc fire de păr, deși acestea tind să scadă înspre interiorul canalului, cu o concentrație mai mică de fire fine în apropierea membranei timpanice. De asemenea, în această zonă se găsesc **glande sebacee**, mai proeminente în porțiunea distală a canalului, și glande apocrine, ambele contribuind la producția de cerumen.

Un aspect important al urechii este mecanismul natural de autocurățare, în care celulele epiteliale de pe suprafața membranei timpanice și a canalului auditiv migrează constant către exterior, eliminând astfel cerumenul, bacteriile și levurile. Acest proces poate încetini odată cu vârsta, ducând la acumularea de detritus.

Urechea medie este separată de urechea externă prin membrana timpanică (timpanul) și conține bula timpanică, deschiderea tubei auditive și oscioarele urechii.

Urechea internă include cohleea (responsabilă de auz) și sistemul vestibular

Jovvet - Cabinet Veterinar Sector 3

(responsabil de echilibru).

Forma în L a canalului auditiv canin, combinată cu potențialul de producție crescută de cerumen ca răspuns la inflamație, creează un mediu propice acumulării de resturi și umiditate. Această situație favorizează dezvoltarea infecțiilor, fiind un motiv principal pentru susceptibilitatea ridicată a câinilor la otite. Mai mult, apropierea urechii medii și interne de nervi sensibili explică de ce otita medie și internă pot determina **semne neurologice**, cum ar fi paralizia facială, înclinarea capului și probleme de echilibru. Inflamația și infecția în aceste zone pot afecta cu ușurință nervii adiacenți responsabili de aceste funcții, subliniind potențiala severitate a acestor forme de otită.

Clasificarea otitei la câini

Otita la câini este clasificată în funcție de localizarea inflamației în ureche: otită externă, otită medie și otită internă. Fiecare dintre aceste tipuri poate fi clasificată în continuare în funcție de aspectul clinic, durata și complexitatea afecțiunii.

Otita externă

Otita externă este definită ca inflamația canalului auditiv extern, extinzându-se de la pavilionul urechii până la membrana timpanică.

În funcție de aspectul clinic și de tipul de secreție prezent, otita externă poate fi clasificată în:

- **Eritematoasă:** caracterizată printr-o roșeață ușoară (eritem) a canalului auditiv extern.
- **Eritemato-ceruminoasă:** implică o roșeață moderată a canalului auditiv, însoțită de o secreție groasă, de culoare maro sau galben-maronie. Aceasta indică atât inflamație, cât și o producție excesivă de cerumen.
- **Purulentă:** o formă mai severă, cu roșeață semnificativă și posibile ulcerații în canalul auditiv, alături de un exudat purulent (plin cu puroi).

În funcție de durata afecțiunii, otita externă poate fi:

- **Acută:** cu debut recent.
- **Cronică:** persistentă sau recurentă, cu o durată de 3 luni sau mai mult.

În funcție de complexitate, otita externă poate fi:

- **Necomplicată:** care adesea poate fi tratată cu succes.

JoVet - Cabinet Veterinar Sector 3

- **Complicată:** mai dificil de tratat, adesea asociată cu cazuri cronice și modificări secundare ale canalului auditiv.

Clasificarea otitei externe în funcție de aspectul clinic, durată și complexitate este esențială pentru a ghida tratamentul. Cazurile acute și necomplicate pot răspunde bine la terapii simple, în timp ce cazurile cronice și purulente necesită o abordare mai complexă, care să vizeze și factorii subiacenți.

Otita medie

Otita medie este definită ca inflamația și/sau infecția urechii medii (bula timpanică, deschiderea tubei auditive, oscioarele urechii). Aceasta se dezvoltă adesea secundar otitei externe, infecția extinzându-se din canalul auditiv extern prin membrana timpanică. Otita medie poate fi **acută** sau **cronică**.

Legătura strânsă dintre otita externă și otita medie subliniază importanța tratamentului precoce și eficient al infecțiilor urechii externe pentru a preveni progresia către urechea medie.

Otita Internă

Otita internă reprezintă inflamația urechii interne (cohleea, vestibulul, canalele semicirculare). Aceasta este adesea o consecință a otitei medii netratate sau severe, permițând infecției să se extindă la urechea internă. Poate apărea și din cauza unui traumatism sau a altor factori.

Otita internă este **cea mai severă formă** de inflamație a urechii și prezintă un risc mai mare de a provoca leziuni permanente ale auzului și echilibrului. Asocierea sa frecventă cu otita medie anterioară subliniază necesitatea unei gestionări prompte și eficiente a infecțiilor urechii medii.

De ce apare otita la câini?

Otita la câini are adesea o etiologie multifactorială, implicând o combinație de factori primari, secundari, predispozanți și perpetuanți.

Factori primari

Factorii primari sunt afecțiuni sau agenți care inițiază direct inflamația într-o ureche normală.

10 Vet - Cabinet Veterinar Sector 3

- **Alergiile:** Dermatita atopică (alergii la factori de mediu), hipersensibilitatea alimentară și alergiile de contact sunt cele mai frecvente cauze primare. Câinii alergici prezintă adesea o dermatită generalizată, alături de simptome otice.
- **Paraziții:** Acarienii auriculari (*Otodectes cynotis*), *Demodex* și *Sarcoptes* pot infesta canalul auditiv și pot provoca inflamație. Infestațiile parazitare sunt mai frecvente la pisici și la căței, dar pot afecta și câinii adulți.
- **Corpi ctrăini:** Spiculele de iarbă (aristele) sunt un exemplu comun de corp străin care se poate bloca în canalul auditiv și provoca inflamație.
- **Tulburări de epitelizare:** Seboreea, dermatita cu deficit de zinc, dermatita cu deficit de vitamina A, pemfigus foliaceu.
- **Boli autoimune/imun-mediate:** Pemfigus foliaceu, vasculită.
- **Boli endocrine:** Hipotiroidismul și hiperadrenocorticismul pot afecta răspunsul imun și structura pielii, predispunând la otită externă.
- **Tulburări glandulare:** Hiperplazia glandelor sebacee.
- **Infecții fungice:** *Aspergillus*.
- **Infecții virale:** Jigodia canină.
- **Neoplazii/polipi:** Tumori sau polipi în canalul auditiv pot provoca inflamație și obstrucție.

Alergiile sunt recunoscute ca fiind cea mai frecventă cauză primară a otitei externe la câini. Acest lucru subliniază importanța identificării și gestionării afecțiunilor alergice subiacente în cazurile de otită recurentă sau cronică. Pielea care căptușește canalul auditiv este afectată de reacțiile alergice sistemice, ceea ce duce la inflamație și la perturbarea mediului normal al urechii, făcând-o susceptibilă la infecții secundare.

Factori secundari

Factorii secundari sunt infecțiile (bacteriene și fungice) care apar ca urmare a modificării mediului urechii cauzată de factorii primari sau predispozanți.

- **Bacterii comune:** *Staphylococcus* spp., *Pseudomonas*, *Proteus*, *Enterococcus*, *Streptococcus*, *Corynebacterium*. *Pseudomonas* este adesea asociat cu cazurile cronice. Unele bacterii pot forma biofilme, ceea ce face tratamentul dificil.
- **Levuri comune:** *Malassezia pachydermatis*.
- Reacții la medicația topică.
- Curățarea excesivă a urechilor.

Deși bacteriile și levurile sunt adesea identificate în otită, ele sunt de obicei

Jovvet Cabinet Veterinar Sector 3

invadatori secundari care proliferează în canalul auditiv inflamat. Un tratament eficient trebuie să vizeze cauza primară subiacentă pentru a preveni recurența acestor infecții secundare. Inflamația primară creează un dezechilibru în microambientul urechii, permițând bacteriilor și levurilor oportuniste să se înmulțească excesiv. Tratarea doar a infecției fără a aborda cauza primară va duce probabil la o recidivă.

Factori predispozanți

Factorii predispozanți sunt elemente care cresc riscul de a dezvolta otită, dar nu o cauzează singuri.

- **Conformația anatomică:** Pavilioane auriculare pendulare, canale auditive stenotice (înguste), pavilion auricular concav și păros, pilozitate excesivă în canalele auditive.
- **Umiditate excesivă:** Din cauza mediului, înotului.[4]
- **Boli obstructive ale urechii:** Neoplazie, polipi, chistadenomatoză apocrină felină (mai frecventă la pisici).
- **Otita medie primară:** Poate predispune la otită externă recurentă.
- **Boli sistemice:** Imunosupresie, stări catabolice.
- **Efectele tratamentului:** Modificări ale florei normale, traumatisme.
- **Curățarea excesivă a urechilor:** Poate perturba mediul normal al urechii.
- **Modificări ale mediului extern:** Temperatură și umiditate.

Proprietarii de rase cu predispoziții conformaționale sau câinii care înoată frecvent ar trebui să fie deosebit de vigilenți și proactivi în îngrijirea urechilor.

Factori perpetuanți

Factorii perpetuanți sunt cei care mențin inflamația și împiedică rezolvarea otitei odată ce aceasta a început.

- **Inflamația cronică** duce la modificări anatomice și fiziologice: hiperkeratoză și hiperplazie epidermică, edem și fibroză dermică, hiperplazie și dilatare a glandelor ceruminoase. Aceste modificări rezultă în îngroșarea pielii, stenoza canalului și dezvoltarea de pliuri, inhibând curățarea eficientă și favorizând acumularea de exudat și infecții secundare.
- Pierderea mecanismului de **autocurățare** a urechii.
- **Ruptura membranei timpanice**.
- Boala urechii medii (otita medie) poate acționa ca un focar pentru otita

Jovvet - Cabinet Veterinar Sector 3

externă recurentă.
- **Infecții bacteriene și fungice**. Unele bacterii, cum ar fi *Staphylococcus* și *Pseudomonas*, pot produce biofilme, ducând la infecții persistente.
- Fibroză sau calcificare pericartilaginoasă.

Factorii perpetuanți sunt adesea motivul pentru care otita cronică este atât de dificil de tratat. Abordarea cauzelor primare și secundare poate să nu fie suficientă dacă aceste modificări subiacente ale canalului auditiv nu sunt gestionate.

Odată ce otita devine cronică, canalul auditiv în sine suferă modificări structurale care exacerbează problema. Aceste modificări creează un cerc vicios de inflamație, infecție și remodelare tisulară, făcând dificilă revenirea urechii la o stare sănătoasă.

Simptomele otitei canine

Simptomele otitei externe

- Scuturarea capului.
- Frecarea urechilor de mobilă sau de pământ.
- Scărpinarea urechilor.
- Durere la atingerea sau manipularea urechilor[2] Câinele poate vocaliza sau deveni agresiv.
- Miros neplăcut din urechi.
- Secreție auriculară - poate fi neagră, maro, galbenă sau purulentă. Poate fi ceroasă (ceruminoasă) sau ca puroiul (purulentă).
- Roșeață (eritem) a canalului auditiv și a pavilionului urechii.
- Umflarea canalului auditiv.
- Eroziuni sau ulcerații ale mucoasei canalului auditiv.
- Îngroșarea sau formarea de cruste în canalul auditiv.
- Căderea părului în jurul urechilor.
- Otomatoame (vezicule cu sânge pe pavilionul urechii) din cauza scuturării excesive.
- Producție crescută de cerumen.

Simptomele otitei medii

- Adesea se suprapun cu simptomele otitei externe.
- Otita externă recurentă.

Jovet - Cabinet Veterinar Sector 3

- Durere la deschiderea gurii sau la mestecat.
- Membrană timpanică anormală (bombată, îngroșată, ruptă, decolorată). Poate să nu fie întotdeauna vizibilă din cauza exudatului.
- Semne neurologice cauzate de afectarea nervilor din apropiere:
  - Înclinarea capului (adesea spre partea afectată).
  - Paralizie/pareză facială (aspect de maxilar lăsat, asimetrie facială, incapacitate de a clipi).
  - Sindrom Horner (mioză, ptoză, enoftalmie, prolapsul membranei nictitante).
  - Ataxie (mers necoordonat).
  - Nistagmus (mișcări involuntare și rapide ale ochilor).[2] Poate fi orizontal sau rotator.
  - Keratoconjunctivită sicca (ochi uscat) cauzată de afectarea ramurii parasimpatice a nervului facial.
  - Scăderea auzului.
  - Strabism ventral pozițional (căderea ochiului la ridicarea capului, de partea leziunii).

Simptomele otitei interne

- Adesea urmează otitei medii.
- Semne vestibulare pronunțate:
  - Înclinarea severă a capului.
  - Nistagmus spontan orizontal sau rotator (faza rapidă îndreptată opus părții afectate).
  - Ataxie.
  - Mers în cerc (adesea spre partea afectată).
  - Aplecare sau cădere spre partea afectată.
  - Incoordonare generală.
- Greață și vărsături.
- Retincență la mestecat sau durere la deschiderea gurii.
- Salivare excesivă dintr-o parte a gurii.
- Dificultate la mâncare și scăparea hranei.
- Pierderea auzului (poate fi permanentă).
- În cazuri severe, potențială răspândire la creier, cauzând modificări ale stării mentale, dureri de gât, pareză, deficite proprioceptive și convulsii.

Prezența semnelor neurologice este un element cheie de diferențiere între otita medie și internă față de otita externă. Proprietarii de animale de companie și medicii veterinari ar trebui să fie conștienți de aceste semne,

Joy vet - Cabinet Veterinar Sector 3

deoarece indică un stadiu mai grav al bolii auriculare, necesitând un tratament prompt și potențial mai intensiv. Afectarea urechii medii și interne poate influența structurile delicate responsabile de echilibru și funcția nervului facial, ducând la aceste simptome neurologice distincte. Recunoașterea timpurie a acestor semne poate preveni complicații suplimentare.

Excluderea altora: Diagnosticul diferențial

Pentru otita externă, trebuie luate în considerare alte afecțiuni cu simptome similare, cum ar fi prezența unui **corp străin** auricular fără infecție, **dermatita de contact** a pavilionului urechii, **dermatita alergică** la purici care afectează marginile urechii, **dermatita seboreică** și vasculita pavilionului urechii.

În cazul otitei medii, diagnosticul diferențial include **tulburări ale articulației temporomandibulare** (durere la deschiderea gurii), **afecțiuni neurologice** care cauzează paralizie facială sau sindrom Horner, **polipi nazofaringieni** care se extind în urechea medie și tumori ale urechii medii.

Pentru otita internă, trebuie excluse afecțiuni precum b**oala vestibulară idiopatică** (sindromul vestibular al câinelui bătrân), **boala vestibulară centrală** (leziuni ale trunchiului cerebral), **meningoencefalita**, tulburări cerebeloase.

Un examen clinic amănunțit și teste diagnostice adecvate sunt esențiale pentru a diferenția otita de alte afecțiuni care pot prezenta semne similare. Un diagnostic greșit poate duce la un tratament inadecvat și la o rezolvare întârziată a problemei de bază.

Diagnosticul otitei canine

Diagnosticul otitei canine necesită un examen clinic amănunțit, care include evaluarea generală, dermatologică și neurologică (nervi cranieni).

Examenul otoscopic

Examenul otoscopic este metoda de elecție pentru evaluarea canalului auditiv extern și poate ajuta la identificarea otitei medii. Permite vizualizarea canalului auditiv pentru stenoză, eritem, eroziuni/ulcerații, hiperplazie glandulară, exudat (cantitate, calitate) și mase. Este crucial pentru evaluarea integrității membranei timpanice (bombare, ruptură, modificări de culoare).

Jovvet - Cabinet Veterinar Sector 3

Curățarea/spălarea poate fi necesară pentru a vizualiza membrana. Sedarea poate fi necesară dacă urechea este dureroasă sau canalul este plin cu exudat sau țesut proliferativ. Poate ajuta la identificarea corpurilor străini sau a paraziților.

Otoscopia este un instrument diagnostic fundamental pentru otită. Vizualizarea atentă a canalului auditiv și a membranei timpanice oferă informații cruciale despre localizarea și severitatea inflamației, precum și despre potențialele cauze subiacente sau complicații. Vizualizarea directă permite medicului veterinar să evalueze modificările fizice ale canalului auditiv și să identifice probleme potențiale, cum ar fi corpurile străine sau o ruptură a timpanului, care vor influența semnificativ alegerile de tratament.

Examenul citologic

Examenul citologic este esențial în toate cazurile de otită externă canină. Probele sunt colectate din canalul auditiv folosind tampoane de bumbac sau amprente. Ar trebui efectuat înainte de curățare. Ambele urechi trebuie examinate, chiar dacă doar una este afectată. Ajută la identificarea prezenței și tipului de microorganisme (bacterii, levuri, paraziți) care cauzează infecția. Poate diferenția între coci și bacili. Ghidează selecția medicamentelor topice și sistemice adecvate. Ajută la monitorizarea răspunsului la terapie.

Citologia este un test diagnostic rapid, ieftin și ușor de realizat, care oferă informații imediate despre implicarea microbiană în otită, permițând un tratament țintit și monitorizarea eficacității acestuia. Identificarea tipurilor specifice de bacterii sau levuri prezente permite medicului veterinar să aleagă medicamentele care sunt cel mai probabil eficiente împotriva acestor organisme, îmbunătățind rezultatele tratamentului.

Cultura microbiană și testarea sensibilității

Cultura microbiană și testarea sensibilității sunt recomandate în cazurile de otită severă sau cronică, atunci când se observă bacili la citologie, în infecțiile anaerobe suspectate sau atunci când infecția nu a răspuns la terapia antibiotică inițială. Ajută la identificarea speciilor bacteriene specifice și la determinarea antibioticelor eficiente împotriva acestora. Este importantă pentru ghidarea tratamentului în cazurile de potențială rezistență antimicrobiană. Probele pentru cultură trebuie prelevate din urechea medie dacă se suspectează otita medie, în special dacă membrana timpanică este

Jovvet - Cabinet Veterinar Sector 3

ruptă. Pot fi necesare culturi aerobe și anaerobe, în special în cazurile cronice.

Cultura și testarea sensibilității sunt cruciale pentru gestionarea cazurilor complicate sau refractare de otită, în special cele care implică *Pseudomonas* sau rezistență antimicrobiană suspectată. Acest lucru asigură utilizarea celor mai adecvate antibiotice pentru a rezolva infecția. Atunci când tratamentele inițiale eșuează sau când citologia sugerează prezența bacteriilor rezistente, cultura și testarea sensibilității oferă o îndrumare definitivă cu privire la antibioticele care vor fi eficiente.

Imagistica avansată (radiografie, CT, RMN)

Imagistica avansată nu este de obicei necesară pentru otita externă necomplicată. Poate fi utilă în diagnosticarea otitei medii și interne, în special atunci când sunt prezente semne neurologice sau când membrana timpanică nu poate fi vizualizată sau este ruptă.

Radiografiile pot arăta modificări (îngroșare, distrugere) ale structurilor osoase ale urechii (bula timpanică), dar pot să nu fie întotdeauna suficient de sensibile.

Tomografia computerizată (CT) este în general mai bună decât RMN pentru detectarea modificărilor osoase ale bulei.

Imagistica prin rezonanță magnetică (RMN) este mai bună pentru detectarea anomaliilor țesuturilor moi, cum ar fi inflamația sau masele din urechea medie sau internă, și este utilă pentru evaluarea complicațiilor neurologice.

Imagistica avansată joacă un rol vital în diagnosticarea otitei medii și interne, în special în cazurile cu semne neurologice sau atunci când se ia în considerare intervenția chirurgicală. Oferă informații detaliate despre extinderea bolii și potențialele complicații. Atunci când infecția se extinde dincolo de canalul auditiv extern sau când simptomele neurologice sugerează implicarea urechii interne, tehnicile de imagistică precum CT și RMN pot oferi o imagine mai completă a zonelor afectate și pot ghida gestionarea ulterioară.

Strategii de tratament pentru otita canină

Tratamentul otitei necesită o abordare multifactorială, care să vizeze factorii primari, secundari, predispozanți și perpetuanți. Educarea proprietarului cu

10/VET - Cabinet Veterinar Sector 3

privire la cronicizarea afecțiunii și la necesitatea de a aborda toți factorii este crucială.

Tratamentul convențional al otitei externe

- **Curățarea urechii:** Esențială pentru îndepărtarea resturilor și a exudatului, permițând medicamentelor topice să pătrundă eficient. Se utilizează soluții de curățare adecvate; se evită soluțiile iritante dacă timpanul este rupt. Soluțiile de uscare pot fi utile pentru câinii predispuși la acumularea de umiditate.
- **Medicația topică:** Piatra de temelie a tratamentului. Conține adesea o combinație de:
  - **Antibiotice:** Antibioticele cu spectru larg sunt adesea utilizate inițial (de exemplu, neomicină, polimixină B, gentamicină, enrofloxacină, marbofloxacină). Antibioticele specifice trebuie alese pe baza rezultatelor citologiei sau culturii și testării sensibilității. Trebuie avută grijă cu anumite medicamente (de exemplu, aminoglicozide) dacă timpanul este rupt, din cauza potențialului de ototoxicitate.
  - **Antifungice:** Antifungicele utilizate în mod obișnuit includ miconazol, clotrimazol, ketoconazol, nistatină. Adesea combinate cu antibiotice în preparate topice.
  - **Antiinflamatoare (corticosteroizi):** Ajută la reducerea inflamației, durerii și umflăturii (de exemplu, prednisolon, dexametazonă, triamcinolonă). Importante, în special în otita externă proliferativă, dar ar trebui evitate în otita externă ulcerativă până la vindecarea ulcerelor. Steroizii topici pot avea efecte secundare locale și uneori sistemice.
- **Medicația orală:** Poate fi necesară în cazurile severe sau cronice sau atunci când tratamentul topic este dificil (de exemplu, stenoză severă).
  - **Antibiotice orale:** Utilizate pe baza culturii și testării sensibilității, în special pentru infecțiile cu Gram-negativi, cum ar fi *Pseudomonas* (de exemplu, enrofloxacină, marbofloxacină, ciprofloxacină).
  - **Antifungice orale:** Pot fi utilizate pentru infecții fungice severe (de exemplu, itraconazol, fluconazol, ketoconazol).
  - **Antiinflamatoare orale (corticosteroizi):** Prednisonul este utilizat în mod obișnuit pentru a controla inflamația severă, în special în cazurile cronice sau atunci când există umflături sau dureri semnificative. Doza începe de obicei mai mare și este redusă treptat.
- **Durata Tratamentului:** Durează de obicei câteva săptămâni, iar

Joyvet - Cabinet Veterinar Sector 3

examinările de control cu citologie sunt cruciale pentru a asigura rezolvarea infecției. Terapia trebuie continuată până când examenul otic și microscopic sunt normale, ceea ce poate dura cel puțin o lună.

Tratamentul eficient al otitei externe se bazează pe o combinație de curățare temeinică pentru îndepărtarea resturilor, medicamente topice țintite pe baza rezultatelor citologiei și abordarea cauzelor subiacente. Medicația orală poate fi necesară în cazurile mai severe sau cronice. Controalele regulate și citologia sunt esențiale pentru monitorizarea progresului și asigurarea rezolvării complete. Este necesară o abordare complexă, deoarece otita externă implică inflamație, infecție și adesea factori predispozanți sau primari subiacenți. Abordarea unui singur aspect este puțin probabil să conducă la o soluție pe termen lung.

Tratamentul convențional al otitei medii

Adesea necesită antibiotice sistemice care pot penetra urechea medie. Alegerea se face pe baza culturii și testării sensibilității, dacă este posibil. Durata tratamentului este de obicei mai lungă decât pentru otita externă (de exemplu, **4-8 săptămâni**).

Se pot utiliza antiinflamatoare orale (corticosteroizi) pentru a reduce inflamația și durerea. În unele cazuri, în special dacă membrana timpanică este intactă, se poate efectua o miringotomie (puncție chirurgicală a timpanului) pentru a colecta probe pentru cultură și pentru a permite spălarea urechii medii cu soluții saline sau antibiotice. Intervenția chirurgicală (ablația totală a canalului auditiv cu osteotomie a bulei timpanice - TECA-BO) poate fi necesară în cazurile cronice, care nu răspund la tratament sau care prezintă o implicare semnificativă a urechii medii sau complicații, cum ar fi osteomielita.

Tratamentul otitei medii este mai dificil decât cel al otitei externe din cauza dificultății de a introduce medicamente topice în urechea medie. Antibioticele sistemice sunt adesea necesare, iar intervenția chirurgicală poate fi necesară în cazurile refractare. Urechea medie este un spațiu protejat, ceea ce face mai dificilă ajungerea medicamentelor topice la infecție. Medicamentele sistemice sunt necesare pentru a atinge concentrații terapeutice, iar chirurgia poate fi singura opțiune în cazurile severe și cronice.

Tratamentul convențional al otitei interne

Jovet - Cabinet Veterinar Sector 3

Necesită un tratament prompt și agresiv cu antibiotice sistemice care pot traversa bariera hematoencefalică în caz de potențială răspândire a infecției. Se asigură îngrijire suportivă pentru semnele vestibulare (medicamente antiemetice, sedative în unele cazuri). Se pot utiliza corticosteroizi orali pentru a reduce inflamația. Spitalizarea cu fluide intravenoase poate fi necesară dacă câinele nu poate mânca sau bea din cauza greței sau a dezorientării. Se poate lua în considerare intervenția chirurgicală (TECA-BO) în cazurile care nu răspund la tratamentul medical sau care prezintă complicații, cum ar fi osteomielita sau tumori. Deficitele neurologice pe termen lung (înclinarea capului, paralizia facială) pot persista chiar și după un tratament reușit.

Otita internă este o afecțiune gravă care necesită un tratament imediat și intensiv pentru a preveni leziuni neurologice permanente. Îngrijirea suportivă pentru semnele vestibulare este o parte importantă a gestionării. Apropierea urechii interne de creier înseamnă că infecțiile din această zonă pot avea consecințe severe. Tratamentul prompt și agresiv este necesar pentru a controla infecția și a minimiza riscul de complicații pe termen lung.

Înțelegerea transmiterii și implementarea prevenției

Acarienii auriculari (*Otodectes cynotis*) sunt foarte contagioși și pot fi transmiși prin contact direct cu animalele infectate. Toate animalele aflate în contact (câini, pisici, dihori) trebuie tratate.

Bacteriile și levurile sunt adesea oportuniste și proliferează într-un mediu auricular deja compromis, mai degrabă decât să fie transmise direct între animale sănătoase în majoritatea cazurilor.

Unele infecții fungice ar putea fi transmisibile în anumite circumstanțe, dar acest lucru este mai puțin frecvent pentru otita canină tipică.

Măsuri preventive:

- **Curățarea regulată a urechilor:** Pentru câinii predispuși (de exemplu, cei cu urechi lăsate sau care înoată frecvent), curățarea blândă și adecvată a urechilor poate ajuta la îndepărtarea excesului de ceară și a resturilor, reducând riscul de infecție. Se evită curățarea excesivă, care poate fi iritantă. Se utilizează soluții de curățare recomandate de medicul veterinar.

Joy vet - Cabinet Veterinar Sector 3

- **Uscarea urechilor după înot:** Se usucă bine urechile după înot sau baie pentru a preveni acumularea de umiditate.
- **Gestionarea alergiilor subiacente:** Gestionarea eficientă a alergiilor alimentare sau de mediu este crucială în prevenirea otitei recurente la câinii predispuși. Aceasta poate implica modificări ale dietei, teste alergologice, imunoterapie sau medicamente.

Dacă ești din București, ne poți vizita la **clinica veterinară Joyvet**, pe website-ul **www.joyvet.ro** sau poți apela la o **ambulanță veterinară**, pe website-ul **www.veterinarladomiciliu.ro**.

Joyvet - Cabinet Veterinar Sector 3